

PIETER ASPE

Het janus- syndroom

Manteau

MEESTERS IN MISDAAD

Voor mijn kleindochters Lisa en Eline

Wie goed slaagt in het vinden van een schoonzoon,
wint een zoon; wie hierin faalt, verliest een dochter.

– EPICTETUS

© 2013 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Pieter Aspe
www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland:

Singel 262

1016 AC Amsterdam

Postbus 3879

1001 AR Amsterdam

Eerste druk oktober 2013

Omslagontwerp: Wil Immink

Omslagfoto: Wil Immink Design/Thinkstock

Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevens-
bestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of
op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming
van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2853 8

D 2013/0034/307

NUR 330

‘Hei knokenkut, zin in een ritje?’

Freya had al een tijdje het onbehaaglijke gevoel dat ze gevolgd werd, maar ze durfde niet om te kijken. Ze versnelde de pas. Nog vijf minuten en ze was thuis. De koplampen van een naderende auto stelden haar min of meer gerust. De stem liet zich niet meer horen. Waarschijnlijk een dronken kerel die haar de stuipen op het lijf wilde jagen. Meisjes kregen tegenwoordig steeds vaker gore opmerkingen naar het hoofd geslingerd. Toch nam Freya het zekere voor het onzekere. Ze bleef staan en stak haar hand op naar de naderende auto. Hij vertraagde niet, hoewel ze zeker wist dat de chauffeur haar gezien had. Waarom stopte hij niet? Ze draaide zich om, volgde de achterlichten tot de nacht ze opslokte. Niemand. Geen beweging, alleen stilte. Gele vlekken licht afkomstig van de schaarse straatverlichting regen de duisternis ertussen aaneen. Ze keek op haar horloge. Het was tien over drie. Ze hoefde zich gelukkig geen zorgen te maken over het late uur. Haar vader vond alles goed, zolang ze goede cijfers had en niet rookte. De verleiding was groot het pakje sigaretten dat ze vanavond in de kroeg had gekocht uit haar handtas te pakken en er een op steken. Hij zou het nooit merken, haar kleren belandden straks toch in de mand en het kreng dat ze in de wasmachine zou stoppen rookte zelf stiekem. Freya glimlachte gemeen.

het platteland. Waar? Freya telde haar stappen. Ze stopten bij tweeëntwintig. Een sleutel knarste in het slot. De hand duwde haar naar binnen. Waarom zeiden ze niets? De stilte was beangstigend en dreigend. Ze hoorde haar hart kloppen, kreeg het benauwd onder de kap. Nee, dit was geen gewone ontvoering. Een stem gebood haar te gaan zitten, een hand op haar schouder drukte haar neer. De zitting van de stoel was zacht, de rugleuning hoog. Gerinkel van glazen, klokkende drank. Ze dronken in stilte. Freya kon zich niet langer beheersen.

‘Wat willen jullie eigenlijk van mij?’

Ze kreeg geen antwoord. De glazen werden opnieuw gevuld en leeggedronken. Angst en onrust verspreidden zich als ochtendnevel in haar hersenen. Ze vertroebelden haar perceptie, gaven brandstof aan gruwelijke fantasieën. Ze wilde het uitschreeuwen. Een hand sleurde haar van de stoel, een mes sneed de tape om haar polsen door, terwijl een hand de kap van haar hoofd rukte. Freya knipperde met haar ogen hoewel de kamer waarin ze zich bevond schaars verlicht was. Ze waren met zijn vieren, droegen dezelfde kleren: een spijkerbroek met een zwart T-shirt, sportschoenen van All Stars en een bivakmuts. Op de tafel stonden een halflege fles whisky, vier glazen en een asbak. Er was een schouw met een ouderwetse houtkachel. Links van de schouw stonden een grenen linnenkast en twee stoelen met een biezen zitting, de muren waren kaal en er hingen gordijnen voor de ramen. In het midden van de kamer lag een tweepersoonsmatras.

‘Doe je kleren uit.’

Freya was al lang geen maagd meer en ze schaamde zich niet voor haar lichaam. Integendeel, de meeste jongens met wie ze naar bed was geweest, vonden dat ze er goed uitzag. Brede heupen, een harde buik en stevige, licht opwippen-

de borsten, precies een handjevol. Ze vond het niet erg als iemand haar naakt zag, zelfs haar vader kwam de badkamer binnen als ze onder de douche stond. Je op bevel uitkleden daarentegen was ronduit vernederend. Ze weigerde te gehoorzamen.

‘Is knokenkut vergeten dat ze braaf moet zijn?’

Een van de kerels, de meest gespierde van de vier, stak een sigaret op en deed een paar trekken voor hij naast haar kwam staan. Hij stopte zijn hand onder haar bloes, maakte haar beha los, pakte een tepel tussen zijn duim en wijsvinger en kneep erin tot de tranen in haar ogen sprongen. Ze verbeet de pijn. Papa, papa, help me alsjeblieft.

‘Oké, dan doen we het zelf.’

Hij liet haar tepel los, haalde zijn hand onder haar bloes vandaan. Ze grepen haar ruw vast, gooiden haar op de matras. Gretige handen rukten de schoenen van haar voeten, trokken haar spijkerbroek naar beneden, haar bloes over haar hoofd. Freya wist wat haar te wachten stond, maar ze was er trots op dat ze zich niet had laten vernederen. Als het bij seks bleef, kon het haar eigenlijk niet veel schelen, zolang ze haar geen pijn deden.

‘Een zekere Robrecht Fiers wenst je dringend te spreken’, zei Saskia. ‘Hij zit beneden in de wachtkamer.’

Van In was pas gearriveerd. Tien minuten te laat. Versa-vel was hem vanochtend niet komen ophalen omdat hij om negen uur een afspraak had bij de dokter om de hechtingen te laten verwijderen van een snijwond die hij vorige week bij een uit de hand gelopen caféruzie had opgelopen.

‘Het is in verband met zijn dochter’, zei ze toen Van In niet onmiddellijk reageerde. ‘Ze is niet thuisgekomen en neemt haar telefoon niet op.’

Een paar jaar geleden zou Van In de verontruste vader

hebben weggestuurd met het advies nog minstens vierentwintig uur te wachten voor hij zijn dochter als vermist opgaf, tegenwoordig was hij verplicht iedere onrustwekkende verdwijning met de grootste spoed te behandelen. Meestal vonden ze de onfortuinlijke zoon of dochter terug in een kroeg of in het bed van zijn of haar liefje. In zeldzame gevallen ging het om iemand die van huis was weggelopen en hij had het in zijn carrière slechts twee keer meegemaakt dat er misdadig opzet mee gemoeid was. En dat was nu precies zijn taak: misdaden oplossen. Een vader die zich ongerust maakte omdat zijn dochter een paar uur te laat thuis kwam, was even ernstig als iemand die spoedeisende hulp eiste voor een bloedneus. Of een snotneus in dit geval.

‘Zet koffie en breng meneer Fiers daarna naar boven.’

Hij liet zich neervallen in zijn stoel, strekte de benen en sloeg de krant open die Saskia voor hem had klaargelegd. Het nieuws werd al een paar dagen beheerst door een nieuw politiek schandaal waar twee ministers en de gouverneur van de Nationale Bank bij betrokken waren. Hij sloeg de stukken op pagina twee en drie die volledig aan het schandaal gewijd waren over en concentreerde zich op de faits divers in de marge waar hij las dat een bekende misdaadauteur een villa op Kreta had gekocht. Tja, misdaden oplossen op papier bracht blijkbaar meer op dan het echte werk. Gelukkig had hij geen reden om te klagen. Hun huis was afbetaald en ze hadden voldoende geld bijeengespaard om de kinderen te laten studeren. En wie weet dat hij het later ook eens probeerde. Een boek schrijven kon toch niet zo moeilijk zijn?

‘Meneer Fiers is er.’

Van In had Saskia niet horen binnenkomen. Hij sprong op van zijn stoel en stootte daarbij bijna zijn kop koffie omver.

‘Goedemorgen, meneer Fiers. Wat kan ik voor u doen? Kopje koffie?’

Hij drukte hem de hand, bood een stoel aan en ging weer aan zijn bureau zitten, terwijl Saskia een kopje koffie ging halen.

‘Mijn dochter is vanochtend niet thuisgekomen, ze neemt haar telefoon niet op en ze is niet bij een van haar vriendinnen blijven logeren. Ik heb ze allemaal gebeld.’

‘Hoe oud is uw dochter, meneer Fiers?’

‘Zeventien.’

‘Dan heeft ze misschien ook een vriendje?’

Van In wist dat de meeste vaders gruwden van de gedachte dat er ooit een moment zou aanbreken dat een vreemde slungel hun dochter bepotelde, hij had er zelf moeite mee hoewel Sarah amper negen was.

‘Dat zou me sterk verbazen. Ze heeft het net uitgemaakt met haar laatste vriend en dan duurt het meestal een tijdje voor ze zich weer laat vangen.’

Fiers gruwde inderdaad van het feit dat vreemde slungels aan zijn dochter zaten, maar hij wist het te relativieren met een tikkeltje sarcasme.

Saskia zette ongevraagd een kopje koffie neer en vroeg Fiers of hij suiker en melk wilde.

‘Heb ik koffie gevraagd?’

Saskia keek verbaasd. De man had inderdaad geen koffie gevraagd, ze was er gewoon van uitgegaan dat hij koffie dronk.

‘Nee’, zei ze beteuterd. ‘Kan ik u iets anders aanbieden? Thee of zo?’

‘Ik drink niets waar cafeïne in zit, juffrouw. Het maakt ons lichaam kapot, net als nicotine en alcohol trouwens.’

Van In trok zijn wenkbrauwen op en gaf Saskia met een blik te kennen dat ze zich beter kon terugtrekken. Reageren

op een opmerking van een gezondheidsfreak had immers geen zin. Hij wist uit ervaring dat zulke mensen niet voor rede vatbaar waren en dat de discussie alleen maar zou escaleren als ze erop ingingen.

‘Weet u waar uw dochter gisteren uithing?’

‘Op een of ander feest met een vriendin.’

‘Een van de vriendinnen die u vanochtend hebt gebeld?’

‘Inderdaad, commissaris. Volgens Lieve is Freya om een uur of twee vertrokken.’

‘Dan kan ik beter eerst even met de vriendin van uw dochter gaan praten’, zei Van In.

‘Laat u mijn dochter dan niet opsporen?’

Het klonk kregelig. Iedere ouder die zich zorgen maakte om zijn kind verwachtte natuurlijk dat de politie onmiddellijk een grootscheepse zoekactie op touw zette en via de media een opsporingsbericht verspreidde. Van In had geen zin om het allemaal uit te leggen, hij zei dat hij alle patrouilles de opdracht zou geven uit te kijken naar Freya.

‘Kunt u ons zo snel mogelijk een foto van haar bezorgen?’ vroeg hij.

De manier waarop Van In de zaak aanpakte, leek Fiers te bevallen. Hij knikte goedkeurend, haalde een iPhone uit zijn zak en vroeg of hij de foto’s rechtstreeks op de politiecomputer kon downloaden.

‘Momentje’, zei Van In.

Hij riep Saskia terug en vroeg haar of ze meneer Fiers kon helpen bij het downloaden, liever dan te moeten toegeven dat hij evenveel van computers af wist als een kleuter van kwantummechanica.

‘Saskia zal ondertussen uw persoonlijke gegevens en uw verklaring noteren’, zei hij met een brede glimlach. ‘Ik bel u zodra ik meer nieuws heb.’

Van In wierp een blik op zijn horloge. Versavel kon ieder

ogenblik arriveren, hij kon beter buiten op hem wachten en ondertussen een sigaret roken. Hij liep in gedachten verzonken de trap af. De verdwijning van Freya Fiers gaf hem een naar gevoel. Hij hoopte dat het meisje niets overkomen was.

Freya was de tel kwijtgeraakt. Ze bleven maar komen. Zij en haar vorige vriendje hadden het ooit zes keer na elkaar gedaan voor de arme jongen compleet uitgeput naast haar in slaap was gevallen. Haar ontvoerders waren met vier en jong. Toen de eerste haar lichaam was beginnen te strelen had ze haar ogen dichtgedaan en haar geest proberen los te koppelen van de fysieke vernedering. Ze dacht aan haar moeder die vijf jaar geleden was omgekomen in een auto-ongeval. Hoe zou zij gereageerd hebben als haar zoiets was overkomen? Freya herinnerde zich nog dat haar moeder niet veel voor mannen voelde. Ze bleef altijd zeer afstandelijk tegenover hen, niemand kreeg een zoen, zelfs papa niet. Met andere vrouwen was ze daarentegen heel uitbundig. Een kind stelde zich daar geen vragen bij, nu wist ze wel beter omdat ze hetzelfde begon te voelen als haar moeder. Seks met jongens vond ze ordinair, ze had er nooit van genoten. Ze liet het toe omdat jongens zoiets nu eenmaal prettig vonden. Hoe zou het aanvoelen als er een meisje op haar lag? Ze begon te fantaseren over Lieve. Ze sliepen vaak samen in hetzelfde bed, heel dicht tegen elkaar. Hoe zou haar beste vriendin reageren als zij het bij haar probeerde? Een onschuldige streling, een zoen op de mond, elkaar bekijken onder de douche. De meeste meisjes van haar leeftijd vonden het in ieder geval niet erg. Haar tepels werden onwillekeurig hard. Gelukkig was de kerel te druk bezig, anders had hij zichzelf waarschijnlijk geweldig gevonden. De tweede was heel snel klaargekomen, bij de derde had

ze weer lekker over Lieve liggen fantascen. Daarna was ze opgehouden met tellen.

De vader van Lieve was longarts, haar moeder verpleegkundige. Het gezin woonde in een statig herenhuis aan de Poterierei, een van de mooiste buurten van Brugge waar het rustig was en voorlopig nog toeristenvrij. Versavel parkeerde de auto dwars op de rijweg met de neus tegen de kaaimuur, stapte uit en wachtte even af of Van In van plan was een sigaret op te steken.

‘Durf je niet of ben je ongerust?’

Versavel wees met zijn hoofd naar het bord naast de voordeur. Van In was na lang aandringen van Hannelore een keer op consult geweest bij een longarts, die hem onomwonden had gezegd dat hij nooit de gemiddelde leeftijd zou halen als hij niet onmiddellijk stopte met roken. Sindsdien bezorgde het woord longarts hem zwarte gedachten.

‘Ik ben ongerust, Guido.’

‘Je bent bang voor de dokter.’

‘Nee, ik maak me zorgen om Freya.’

Een meisje van zeventien liep tegenwoordig niet in zeven sloten tegelijk. Freya kwam uit een welgesteld gezin, ze had vriendinnen, genoot een grote vrijheid en deed het goed op school. De kans was ongelooflijk klein dat ze van huis was weggelopen, een ongeluk zo goed als uitgesloten. Saskia had ondertussen de ziekenhuizen in de omgeving gebeld. Zonder resultaat. De voordeur van de dokterspraktijk stond open. Vier mensen hadden reeds plaatsgenomen in de wachtkamer. Van In liep voorbij de wachtkamer en klopte aan bij de dokter. Er kwam geen reactie.

‘Ik zou geen moeite doen als ik jou was.’

Een man met een pet op, Van In had hem in de wachtkamer zien zitten, keek hem hoofdschuddend aan.

‘De dokter komt nooit voor halfelf.’

Van In keek op zijn horloge. Het was kwart over tien. Hij liep weer naar buiten, belde aan bij de voordeur en drukte zijn oor tegen de luidspreker. Een vriendelijke vrouwenstem zei dat hij mocht plaatsnemen in de wachtkamer, zonder te vragen waarom hij aangebeld had. Van In slaakte een diepe zucht en probeerde het opnieuw.

‘Ik ben commissaris Van In van de Brugse lokale politie’, zei hij snel toen hij hoorde dat er werd opgenomen.

‘Momentje.’

De vrouw verscheen twee minuten later in de gang. Ze droeg een witte schort, haar gitzwarte haar zat in een knotje.

‘Wat kan ik voor u doen?’

‘Kunnen we uw dochter spreken?’

‘Welke dochter?’

‘Lieve. Het is in verband met Freya’, voegde hij er haastig aan toe opdat de doktersvrouw niet zou denken dat haar dochter iets misdaan had.

‘Momentje.’

De doktersvrouw verdween door de deur waarlangs ze gekomen was, liep de trap op naar de eerste verdieping, pakte haar mobieltje van tafel en belde Lieve, die op de derde verdieping lag te slapen. Een oud herenhuis had zijn charme en ze woonde er graag, maar ze haatte trappen.

‘Je mag je kleren weer aantrekken, knokenkut.’

Krijgen jullie hem niet meer overeind, het lag op het puntje van haar tong. Ze krabbelde op, haar spieren waren stram en tussen haar benen stond alles in brand. Het deed erg veel pijn, het zou stom zijn hen uit te dagen. Ze stapte haastig in haar slippje, trok het op en draaide zich om. Had-den ze nog iets voor haar in petto of zouden ze haar laten gaan? Het feit dat ze zich onherkenbaar hadden gemaakt,

was een teken dat ze niet van plan waren haar te vermoorden, hoewel een van haar verkrachters ermee gedreigd had toen ze hem gevraagd had ermee te stoppen. Hij had haar een paar klappen verkocht. Toen ze klaar was met zich aan te kleden kreeg ze een fles water aangereikt. Ze dronk de fles in drie teugen bijna leeg.

‘Honger?’

Ze schudde met haar hoofd. Ze hadden haar een steak met frieten mogen voorzetten, ze had geen hap door haar keel gekregen.

‘Oké.’

De nachtmerrie was nog niet afgelopen. Ze sloten haar op in een vunzig hok zonder ramen. De deur ging dicht, ze hoorde hun voetstappen wegsterven, de voordeur dichtslaan en even later een auto starten en weggrijden. Dit keer kon Freya haar emotie niet meer de baas. Ze begon amechtig te snikken. De gedachte dat ze opgesloten zat, was ondraaglijk. Tijdens de urenlange verkrachting was ze erin geslaagd haar verstand op nul te zetten, sterker nog, ze had bijwilt liggen genieten van haar eigen fantasieën. Ze schreeuwde haar wanhoop uit, bonsde met haar vuisten op de deur.

Lieve leek sprekend op haar moeder. Ze had hetzelfde gitzwarte haar en dezelfde stem. Alleen haar ogen waren groter. Ze droeg een gifgroene fluwelen broek en een loshangend T-shirt met de tekst: *For Girls Only*.

‘Mama zegt dat jullie me willen spreken.’

Het klonk niet erg vriendelijk, maar dat lag wellicht niet aan haar karakter. Het leek erop dat Lieve gewoon een ochtendhumeur had en het was gisteren laat geworden.

‘Het gaat over Freya’, zei Van In.

‘Dat weet ik. Wat is er met haar?’

‘Ze is vanochtend niet thuisgekomen.’

Lieve liet zich neerzakken op de bank, kruiste haar benen. Verdomme. Ze had er nog bij Freya op aangedrongen dat ze bij haar bleef slapen. Ze was niet op het voorstel ingegaan omdat ze een afspraak had bij de kapper. Freya en kappers waren als frieten en mayonaise. Onafscheidelijk. Ze gaf er meer geld aan uit dan een modaal gezin aan vlees.

‘Zijn jullie gisteren uit geweest?’

‘Er was een fuif in de Magdalenazaal. Als ik me niet vergis, is Freya om een uur of twee vertrokken. Te voet, ze zei dat haar fiets gestolen was.’

‘Dat is een flink eind lopen.’

De Magdalenazaal, kortweg MaZ, lag in de buurt van het station en Freya woonde aan de Blankenbergsesteenweg, ongeveer ter hoogte van het industrieterrein Blauwe Toren.

‘Een kilometer of vijf’, zei Versavel.

Het eerste stuk van de Blankenbergsesteenweg lag in de bebouwde kom, het platteland begon vanaf de spoorwegbrug een paar honderd meter voorbij de kerk.

‘Stuur onmiddellijk alle beschikbare manschappen naar de Blankenbergsesteenweg en laat ze de omgeving uitkammen.’

‘Jullie denken toch niet dat ze aangerand is?’ reageerde Lieve bezorgd.

Van In wilde het meisje niet nodeloos ongerust maken, maar hij vond niet direct een argument om de pil te vergulden. De verdwijning van Freya begon stilaan onrustwekkend te worden.

‘Nog een vraagje’, zei hij. ‘Dan laten we je met rust. Hoe zou jij Freya omschrijven?’

‘Hoe ik Freya zou omschrijven? Freya is Freya. Ze is altijd in de weer, goedlachs, vinnig, leergierig, uitgelaten, avontuurlijk en ongelooftlijk zelfstandig.’

‘Niet het type dat in een hoekje zit te mokken als er iets verkeerd loopt?’

‘Sorry. Ik ben vergeten te zeggen dat ze ook bijzonder strijdlustig is.’

Geen zelfmoord dus, dacht Van In. Hij had het ook niet verwacht. Het enige wat hij nog kon bedenken was dat er een verband bestond tussen de fietsendiefstal en het feit dat Freya uitgerekend die nacht verdwenen was.

‘Er schiet me nog iets te binnen. Weet jij of haar fiets gemerkt was?’

Lieve kon niet anders dan glimlachen. Freya beschikte over vele kwaliteiten, maar ze was ook een ongelooflijke sloddervos.

‘Als u haar fiets terug zou vinden, commissaris, zult u zien dat de fiets van Freya het merken niet waard is. Het is een roestig wrak dat alleen nog waarde heeft als schroot.’

Van Ins gezicht verstrakte. Hij kon zich voorstellen dat het aan de MaZ vol met fietsen stond als er een fuif was. De dief had ongetwijfeld de keuze gehad uit veel betere exemplaren dan die van Freya.

‘Zijn er bewakingscamera’s op het terrein van de MaZ?’

‘Ik denk het wel’, zei Versavel.

‘Dan gaan we eerst daar een kijkje nemen. Wil jij de exploitant voor me bellen?’

Freya zat op de grond in lotushouding met haar ogen dicht. Ze was erin geslaagd de paniekaanvallen onder controle te krijgen omdat ze zich ervan had weten te overtuigen dat haar belagers terug zouden komen, anders hadden ze haar niet gevraagd of ze honger had. En ze wist zeker dat haar vader alles in het werk zou stellen om haar terug te vinden. Het was de vraag hoe lang het zou duren voor de verkrachters het beu werden. Niet aan denken, meid, het komt allemaal weer goed. De herinnering aan de reis die ze vorige zomer had gemaakt, bracht enige verstrooiing. Ze voelde

de warmte van de zon op haar huid, inhaleerde de zilte geur van het opspattende water, hoorde het geklepper van de zeilen. Papa had een paar jaar geleden een boot gekocht en sindsdien brachten ze hun vakantie op de Liparische Eilanden door. Het mooiste was dat Linda, haar stiefmoeder, niet van zeilen hield, waardoor ze dan eindelijk een tijdje ongestoord met haar vader kon doorbrengen. Ze was trots op haar papa, niet alleen omdat hij een succesvolle zakenman was, de meeste van haar vriendinnen hadden succesvolle vaders. Oude conservatieve zakken die alleen geïnteresseerd waren in geld verdienen, zich belangrijk voelden in hun onnozele serviceclubs, zich uitsloofden in de gymzaal om er jong en aantrekkelijk te blijven uitzien, hun kinderen afscheepten met dure geschenken. Nee, haar vader had vooruitstrevende ideeën. Hij geloofde in een milieuvriendelijke toekomst, ging discussies aan met jongeren, hij hoefde zich niet uit te sloven in een gymzaal om er goed uit te zien. Hij deed aan yoga. Haar gedachten dwaalden weer af naar Lieve. Als ze dit avontuur zonder kleerscheuren overleefde, zou ze zich niet langer inhouden en hem vertellen wat ze voelde. Ze was zo geconcentreerd dat ze het motorgeronk niet hoorde, het was pas toen de voordeur dichtviel dat ze opschrok. Voetstappen. Volgens haar was hij alleen. Ze wachtte gespannen af. Het duurde een paar minuten voor hij de deur van het hok openmaakte. Ze deed haar ogen open. In de deuropening stond een man in een pak met een bivakmuts op. Hij was kleiner, niet zo gespierd als de kerels die haar verkracht hadden en wellicht ook ouder. Ze sloeg haar ogen neer omdat ze hem niet wilde uitdagen. Ze hoorde gerinkel van metaal. Hij haalde handboeien uit zijn broekzak, pakte haar ruw vast bij de pols. Klik. Hij trok het metaal stevig aan.

‘Kom mee.’